

[C. J. F. Sven.]

om det sociale Udvalg og dets ulykkelige Formands Pligter. Men Udvalget burde indskrænkes til den naturlige Opgave at føre et vist almindeligt Tilsyn og træffe de mere principielle Afgørelser.

At Forslaget vil medføre den omtalte Konsekvens, er i øvrigt ikke blot mit Indtryk. Ved den for nylig stedfundne Budgetbehandling i Frederiksberg Kommune udtalte Ordføreren for det radikale Parti, der, det vil jeg formode, staar særdeles velvilligt til den højtærede Socialminister, sig om Socialloven, og efter først paa ægte radikal Vis at have givet den højtærede Socialminister en lille Kompliment, fremsatte han en Kritik. Han udtalte:

„Forslaget er født i den bedste Hjerne, vi har paa Sociallovgivningens Omraade, men naar jeg læser det, kan jeg ikke glemme, at Hjernen er trænet i det frederiksbergske Forsørgelsesvæsen.“

Og saa føjes til:

„Jeg synes, Socialministerens Forslag næsten garanterer et Tilbageskridt i den sociale Forsørgs Administration. Der er paa dette Punkt et Drag af Reaktion, som ikke tiltaler mig.“

Se, saadan ser man altsaa fra meget venlig Side (*Socialministeren* [Steincke]: Naa-aa!) paa den højtærede Minister. Jeg synes, den højtærede Minister protesterer imod, at det er venligsindet Side. (*Socialministeren* [Steincke]: Jeg kender ham ikke, jeg ved ikke, om han er venlig).

Hertil kommer saa, at det sociale Udvalg ret beset trods alt dets Virken har en meget ringe Myndighed; til den ene Side bindes dette Udvalg af Loven og til den anden Side af Tilsynsmyndigheder af forskellig Art, Amtmænd, Socialministre, Landsnævne for Børneforsørg, Overinspektøren for Børneforsørg, og jeg ved ikke hvad. Paa saa godt som alle Punkter kan Udvalgets Beslutninger indbringes for de paagældende Myndigheder, der har den endelige Afgørelse. Kommuneselvstyret paa det sociale Omraade, det vil sige de Rester deraf, som er tilbage, afgaar efter Lovforslaget ved en blid og forhaabentlig salig Død. Karakteristisk i saa Henseende er for øvrigt en af de første Paragraffer i Lovforslaget, nemlig § 58, som jeg gaar ud fra skal gælde for samtlige de Ydelser, der finder Sted efter Loven. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne have Lov til at læse dette Stykke op, det er Stykke 5 i § 58. Der staar:

„Det paahviler enhver Opholdskom-

mune saa vidt muligt, inden en Understøttelse ydes, at erkyndige sig om Lovligheden eller Tilladeligheden af samme, og af Hensyn til Borgerne skal dette ske ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor den private begærer vedkommende Hjælp, men det sociale Udvalg ikke nærer en begrundet Overbevisning om efter Loven at være forpligtet til at afslaa Begæringen.“

Og i Bemærkningerne til § 58, Sp. 3072; staar der dette karakteristiske:

„Bestemmelsen tilsigter at sikre de trængende imod, at Tvivlstilfælde om, hvorvidt en Hjælp er lovlig eller ikke, afgøres til Skade for den trængende, medmindre Tvivlen er afgjort af højere Myndighed.“

Det foreskrives altsaa, at Kommunen, inden en Understøttelse ydes — ikke blot naar den afslaaes —, erkyndiger sig om Lovligheden af samme, og uden slig Erkyndigelse maa man heller ikke afslaa en Begæring om Hjælp — jo, der er dog en Udvej: hvis man har en begrundet Overbevisning. Der sondres altsaa mellem Overbevisning, der ikke er begrundet, og Overbevisning, der er begrundet. (*Socialministeren* [Steincke]: Det er desværre meget nødvendigt). Hvis man har en begrundet Overbevisning, kan man faa Lov til at afslaa den. Efter Bemærkningerne vil det at erkyndige sig ikke sige: at se efter i Loven. Nej, det at erkyndige sig er noget meget finere: det er at gaa til de højere Instanser, til Amtmanden og Socialministeren. Og saa er der noget besynderligt, som man vist ellers ikke ser i moderne Lovgivning — jeg kan nok huske fra mit juridiske Studium, at man i gamle Dage motiverede en Lov gennem en meget lang Indledning, og nu falder den højtærede Socialminister tilbage til de salige Kongers System, idet han i selve Lovparagraffen giver sig til at motivere Bestemmelsen, idet der staar, som ærede Medlemmer vil have hørt, at Motivet til denne Erkyndigelse er Hensynet til Borgerne. Men hvad vil det nu sige? Ja, det vil sige, saaledes som Forslaget er affattet, at det kun gælder, hvor man vil afslaa en Begæring om Hjælp, og „Borgerne“ er altsaa in casu enstydig med den Del af Borgerskabet, der søger Hjælp. Drejer det sig derimod om, hvorvidt det er tilladt at yde denne Hjælp, nævnes der intet om Hensynet til Borgerne, saa spiller det slet ikke ind, skønt det dog ogsaa kunde være rimeligt, at der blev vist Borgerne et Hensyn, naar Spørgsmaalet var, hvorvidt det er tilladeligt at yde en Hjælp.